

– Itt találkoztam múltkor azzal a férfival, aki mindig olyan nagyot köszön, és hatalmas sületlenségeket mond. – Úgy csacsog mellettem, mint egy ötéves.

A házba érve nyakunkba vesszük a lépcsőket. Pörkölt illata terjeng a korlátok között. Ráérősen kígyózik lefelé a fokokon, míg annak rendje és módja szerint orrunkba ér.

Magasra emelt, női hang felháborodását kislány zokogása kontrázza:

– Nem beszélhetsz így velem! – kényelmetlenül érzem magam. Mintha kéretlenül valaki fejébe bújtam volna. Hallanám a személyes gondolatait, titkait. Ahonnan jövök, vidéken a házak fala vastag, elnyeli az ehhez hasonló drámaszerűségeket.

– Anna kikap – magyaráz sokat sejtetően öreganyám. Ő már régóta szívja az itteni hússzagot.

– „Isten éltesse, Ilonka néni!” – olvassa felháborodva öreganyám egyik születésnap-i köszöntését a facebookról. – Mit néz ez engem?!

Ha ő lenne a mesebeli anyóka, azért tépetné szét farkasaival a szerencsétlen vándorokat, mert öreganyámnak merészelték szólítani.

– Szerintem ez a Zsombi drogdíler.

– Miből gondolod?

– Sok pénze van. És sosem látom munkába menni.

– Nem lehet, hogy otthon dolgozik?

– Nem. Egész biztosan drogdíler.

– Kincsem, nézd! – zuhanyzás közben dugja orrom alá a telefont. Minden szót megtalált a Szókeresőn. A képernyőn színes konfetti-imitáció. Százötvendeszerre is.

Mert mi élünk, aztán meghalunk. Mert nem szeretjük azt, akit utálunk. Mert kevesen, nagyon kevesen vannak közülünk, akik tiszta szívvel mondanak Áment.

Nagyanyám, amikor Budapesten megjelent, a Munkás Audrey Hepburnné változott. Ki volt azelőtt?

Erre a kérdésre fejrázással válaszol. Azt mondja, az már olyan régen volt, hogy egyáltalán nem emlékszik rá. Anyám szerint szégyelli származását, azért nem beszél róla. Én nem így gondolom. Szerintem Mama igazat mond.

A tündérek ugyanis tündérlétükből kilépve elfelejtik azt.

Mert öreganyám – mint mindenki más is – tündér volt valamikor. Egyszer az Erdőn belefutott egy kalandos kedvű idegenbe, aki lehozta őt ide, ebbe a városba, és aki után csak egy fekete-fehér fénykép maradt.

LADIK KATALIN

Önharcgép

*Belenéz az összetört tükörbe:
ott áll saját tudatlansága tisztaságában,
nem lát kétségbeesést és szenvedélyt.
Tudatlansága a derűben, a gépolajban van.
Ez a gép nem játszadozik a tükörszilánkokkal,
arcásai befogadják a halál sugárzását,
és látnak derűs rozsdatemetőt.*

Füves mezőre lépj

*Megrázkódott, testéből egy szekrényt
szakított ki és tolt fel az égboltra.
És mintha nem tartoznának egymáshoz,
ő egyre távolodott és egyre erősebben vérzett.
A szekrény fájdalmasan énekelni kezdett,
hangja azonnal hajjá változott, és kéjesen szétterült:
„örökké közeledünk egymáshoz
a holdfényben száradó hálók között.”
Ő, aki fűszálakból gyűjtötte össze a testét,
hogy legyen virágzása és vágódása,
rájött, nélkülük is lehet élni tovább,
miként a billentyűk,
a leírt sorokat azonban nem lehet olvasni.*